

BŰN

A Mester egyik zavarba ejtő, de gyönyörű tanítása a következő:

- Isten közelebb van a bűnösökhöz, mint a szentekhez.

Mindezt így magyarázta:

- Isten az égben minden embert egy kis kötélén tart. Amikor vétkezel, elvágod a kötelet. Isten újból összecsomózza a kötelet, és ezzel kissé közelebb húz magához. Bűneid újból és újból elvágják a kötelet, Isten pedig minden újabb csomóval egyre közelebb és közelebb húz.

Anthony de Mello

A tartalomból:

Liturgikus naptár • A Szolnoki család tanúságtétele • Képviselőtestületi gyűlés
Elmélkedés • Mese, vers • Közös élményeink • Apróhirdetés

Liturgikus naptár

2006. március

- 5. vasárnap : NAGYBŐJT 1. VASÁRNAPJA
- 12. vasárnap : NAGYBŐJT 2. VASÁRNAPJA
- 19. vasárnap : NAGYBŐJT 3. VASÁRNAPJA
- 20. hétfő : SZENT JÓZSEF (főünnep)
- 21. kedd : (Szent Benedek)
- 25. szombat : URUNK MEGTESTESÜLÉSÉNEK HÍRÜLADÁSA (főünnep)
- 26. vasárnap : NAGYBŐJT 4. VASÁRNAPJA

2006. április

- 2. vasárnap : NAGYBŐJT 5. VASÁRNAPJA (Prohászka Ottokár)
- 8. szombat : (II.Rákóczi Ferenc, Széchenyi István)
- 13. csütörtök : NAGYCSÜTÖRTÖK
- 14. péntek : NAGYPÉNTEK (Szent Tibor)
- 15. szombat : NAGYSZOMBAT
- 16. vasárnap : HÚSVÉTVASÁRNAP

Szolnoki család tanúságtétele

A Szolnoki család élete „születésétől” kezdve kapcsolódik a Béke téri Szent László plébániához. Édesanyám 1942-ben költözött az akkor felépült Gömb utcai házba, és természetes volt, hogy azonnal bekapcsolódott a közeli templom életébe. Nem tudok meghatottság nélkül gondolni arra, hogy annak ellenére vállalta hitét, hogy - tanárnő lévén - komolyan megfenyegették a hatóságok, és munkahelyi vezetői, hogy nem kívánatos dolog a templomba járás. A háború után ismerkedett meg édesapámmal, aki Észak-Magyarországról származó görög katolikus családból érkezett. Első gyermekük voltam (utánam még két fiútestvérem született), és ez a kettőség egészen felnőtt koromig kísért. Vasárnapjaink ugyanis születésemtől kezdve úgy indultak, hogy először a Béke téri római katolikus, utána pedig – édesapámmal - a Rózsák téri görög katolikus templomba mentünk misére.

A Béke téri templom életében Kerényi Lajos atya szolgálata alatt az 1970-es években nagy hitéleti megújulás történt. Tizenévesen ekkor érintett meg először a keresztény közösségi összetartozás érzése, ami sokkal több annál, mint az, hogy egyszerűen „templomba járunk”. Később az Ő szellemében folytatta a munkát Kelényi Tibor atya, aki a hatóságok gonoszsága és üldözése ellenére vállalta a valódi ifjúsági közösség megteremtését. Csodálatos idők voltak. Akkor már – bevallom – elmaradtak a Rózsák téri szentmisék, mert szívvel lélekkel itt találtam igazi testvérekre, és barátokra, sőt a legtöbbre, amire egy ember vágyhat: egy csodálatos házastársra. Vica, 14 évesen került a Béke térre. Nekem sokszor mesélt egy kedves, de szívszorító történetet, hogy kislánként egy alkalommal boldogan bevitt az iskolába egy imakönyvet, amit a tankönyvekkel együtt kitett a padjára. Mikor a tanár észrevette, azonnal elvette tőle, és behívatta az anyukáját az iskolába. Közölte vele, hogy súlyos következményei lesznek, még az iskolából is kizárhatják, ha még egyszer előfordul ilyen. A megfélemlített szülők ezért nem foglalkoztak tovább a gyermekkorban indult hit továbbfejlesztésével. A Jóisten ezért barátnő képében jelentkezett, és elhívta őt a Béke téri programokra, amit szülei sem elleneztek.

Akkor én - 25 évesen - álmomban nem hittem volna, hogy a szőke kislány életem társa lesz. Négy évig szinte nap, mint nap barátainkkal, testvéreinkkel együtt

dobbant a szívünk, a hittanórákon, a gitáros kórusban, a számtalan közösségi programon, a kirándulásokon, de leginkább a kisközösségi foglalkozásokon, amelyeket hét közben, a családoknál tartottunk. Itt éreztük meg annak a fontosságát, hogy a boldog élet titka, forrása, talán Jézus szerint célja, és értelme az egymást szerető, egymásért felelősséget vállaló, és ezen értékeket tovább adni tudó családi és temp-lomi közösség.

1986-ban házasodtunk össze. Ezt követően hat gyermekünk született, a leg-idősebb ma 18, míg a legkisebb 5 éves. Az előzmények után természetes volt, hogy minden erőnkkel azt a célt szolgáljuk, amit közös hivatásunknak vallottunk. Egymás után születtek a kis gyermekeink, és ugyanakkor a Béke téren is megváltozott a helyzet. „Verd meg a pásztort, szétszélednek a juhok”- tartja a mondás, amit jól ismertek a korábbi rendszer hatáságai. Tibor atyát elhelyezték, káplánok váltogatták egymást, és ezzel párhuzamosan új keresztyény felekezetek jelentek meg, amelyek sajnos ellenségüknek tekintették a katolikus egyházat. A sok fiatal szétszóródott, a távolról jövők elmaradtak, a közelben lakók elköltöztek. Megdöbbenve vettük észre, hogy a régi közösségből konkrétan és szó szerint egyedül maradtunk. Úgy éreztük, hogy ez nem lehet véletlen. Mindig előttünk volt a nagy fává terebélyesedő kicsi mus-tármag példája, elöveltük hát a képzeletbeli „vizes kannát”, és öntözni kezdtük, kérve a Jóisten segítségét. Megszólítottuk a hasonló fiatal házaspárokat, és amikor meglát-tuk, hogy „egy nagy gitár visz egy kis gyereket” (ez a Vida Zoli volt), arra gondoltunk, hogy lesz itt még egyszer gitáros kórus is.

Vica elkezdett programokat szervezni, és lankadatlan kitartással próbálta hív-ni, mozgósítani mindazokat az embereket, akik vágytak az emberi kapcsolatokra, és arra, hogy életükben a Jóistennek is szerepe legyen. Úgy érzem, ez valódi hivatássá vált az ő életében. Talán egyik legfontosabb célunk volt, hogy gyermekeinknek is megteremtsük azt a közösségi háttérrel, ami számunkra, és tudom, hogy mások szá-mára is a tartalmas, boldog élet forrását jelentette.

Mikor megbukott a vallásüldöző diktatúra, és az egyházak is bekapcsolódhat-tak az oktatásba, gyermekeinket azonnal átírtuk katolikus iskolába. Nagyon fontos-nak tartottuk, hogy születésüktől kezdve velünk együtt éljenek gyermekeink az egy-házban is, és süthetett nap, fújhatott szél, együtt mentünk a szentmisére. Ma szinte mindannyian aktív tagjai valamilyen plébániái közösségnek. Hívják ismerőseiket, ba-rátaikat is, valóra váltva az apostoli küldetést. Boldogsággal tölt el, sőt bevallom könnyeket is csalt már a szemembe, amikor megélhettem, hogy 6 gyermekünk közül öten ott álltak az oltárnál, ministrálva, és szolgálták az Úrjézust. Hatodik gyerme-künknel erre még várni kell. Bár már öt éves, egy születéskori komplikáció miatt megsérült a mozgásközpontja, és még nem tud járni. Amióta csak megszületett azonban, vele kapcsolatban a Jóisten annyi csodáját, ajándékát, és a keresztyény kö-zösség összetartó erejének, annyi bizonyítékát látjuk, s tapasztaljuk, aminek leírásá-hoz egy könyv is kevés volna. Hálát adunk érte a Jóistennek, boldognak, és kitüntet-tnek érezzük magunkat, hogy ránk bízta őt. Hogy mit hoz a jövő, még nem tudjuk. Családunk életében, gyermekeink sorsában, plébániánk közösségeiben csak hittel kérhetjük a Jóisten áldását, féltő és óvó szeretetét.

Életünket Vica kedvenc Bibliái idézete irányítja:

„Tedd, amit kell, s minden hozzáadatik.”

Szolnoki János

Egyházközségi képviselőtestületi gyűlés (2006. február)

Február elején újra összeült egyházközségünk képviselő testülete, hogy fontos kérdésekben döntéseket hozzon. A fő téma a 2005 évi zárszámadás és az idei év költségvetése volt. Ezeket szinte egyhangúlag megszavazták az egybegyűltek, ám számos egyéb ügy is megbeszélésre, vagy legalább előterjesztésre került. Utóbbiak érdekében a tagok megegyeztek, hogy legalább kéthavonta tartanak megbeszélést a jövőben.

Elsőként a plébánia lelkipásztori ügyeiről beszélt dr. Hajnal Róbert plébános. Ezek között fejezte ki örömét a roráté misék újbóli bevezetése kapcsán. Ezen túl néhány más kérdés után köszönetét fejezte ki mindazoknak, akik a karácsonyi ünnepkörben az egyház nevében nyújtottak segítséget (pl. kórházlátogatással, adventi koszorúkészítéssel, templomtakarítással, színdarabbal, stb.).

Itt esett szó a téli kápolna ügyéről is. „Alkalmazása” igen szerencsésnek bizonyul, nem csak a „csillagászati” gázár miatt, de lelkipásztori szempontból is. Így jövőre már decembertől helyet ad a hétköznapi eső szentmiséknek, kivéve a roráté pénztekein.

Immár hagyományként, a nagybőjti, pénteki keresztutakat egy-egy plébániai közösség vezeti majd.

Április 6-án, 7-én és 8-án a szokásos triduum megtartását Jelenits István piarista szerzetes, biblikus, Széchenyi-díjas tanár vállalta.

Templomunk helyet ad egy szentmise- és előadás sorozatnak, melynek fő témája a gyermekvállalás, családalapítás, és ezekhez kapcsolódó egyéb témák. (Részletek az újság hátoldalán, a programok között.)

A gazdasági és műszaki jellegű témák kapcsán is született néhány lényeges határozat.

A kedves hívek már láthatják, hogy a templom bejáratánál vendégajtó került beépítésre az eredeti kaput sértetlenül hagyva, amely télen bent tartja a templomban a meleget, nyáron pedig a hideget. Ennek megvalósítására külön céladomány érkezett, melyet ezúton is szívből köszönünk!

A Szent László utcai kápolna ügyével kapcsolatban: Több olyan ajánlat érkezett dr. Hajnal Róbert plébános atyához, mely szerint az ajánlattevő hajlandó reális áron bérelni a kápolnát, konkrét válasz azonban ez idáig nem jött. Miután az épületet már több éve nem sikerült sem kiadni, sem értékesíteni, a képviselő testület egy tartózkodás mellett úgy határozott, hogy február 26-ig vár az ajánlattevők válaszára és nemleges válasz esetén alacsonyabb összegért is hajlandó bérbe adni a biztos bérlőnek. Mindazonáltal fő cél a leromlott állapotban lévő kápolna eladása.

Egy következő felszólalásból kiderült, hogy még néhány hiányosság maradt a felújított orgonával kapcsolatban. Szükséges egy új tápegység és egy fúvóberendezés beszerelése. Ezzel együtt legalább egy évben kétszer karbantartást kell végezni a hangszeren, valamint le kell festeni a karzat padlózatát. Szükséges volna egy WC elhelyezése is a karzaton, ám ez még további egyeztetést igényel.

Egy újonnan megtért személy hálája jeléül adományt szeretne adni templomunknak. Miután az illető egy biztonságtechnikai cég vezetője, figyelőkamerák szinte költségmentes elhelyezését ajánlotta fel. A képviselőtestület többségi szavazással azonban úgy döntött, hogy nem tart igényt az adományra, ha az csak kamerák formájában érkezik. Szívesen fogadja azonban egyéb szükséges tárgyi eszközök (pl. hangosító berendezések) támogatását. Azóta már azt is tudjuk, hogy megtért testvérünk ezt a „feltételt” készséggel elfogadta. Ezúton is köszönjük nagy értékű felajánlá-

sát! Természetesen minden más adományt is hálásan köszönünk! Ezek nélkül nem jöhettek volna létre fontos, néhol halaszthatatlan újítások.

Templomunk további fejlesztésére vonatkozóan temérdek ötlet áll még készen. A következő egyházközségi képviselő testületi gyűléseken olyan kérdésekről kell majd beszélni, mint az urnatemető bővítése, a templomtorony veszélytelenítése, a szent tér rekonstrukciója, vagy a gyóntatószékek felújítása. Persze az egyházmegyei támogatás nélkül, illetve a Szent László utcai kápolna kiadása nélkül mindezek egyelőre csak ötletek maradnának.

Hajósi Áron

Elmélkedés

A BŰNÖSÖK BARÁTJA (részlet a „Minden kész” című könyvből)

(Jn 8,1-11, Jézus és a házasságtörő asszony)

Farkasfalvy Dénes írja János-kommentárjában: „A házasságtörő asszony története nemcsak mint esemény, hanem mint elbeszélés is páratlan a maga nemében. Tudatos irodalmi mű. Jézus ötször változtat testtartást: először leül, majd lehajol, azután felegyenesedik, ismét lehajol, s végül újra felegyenesedik. Ez szinte 'koreográfát' teremt a történethez. Ugyanakkor a feszültség két ízben való létrehozása - Jézus kétszeri megszólalása előtt – szinte mesteri kézre vall. A szavak megválasztása ('Mester', amikor a vádlók szólnak Jézushoz, 'Uram', amikor a vádlott beszél), a mondatok tömörsége, miközben a legfontosabb és leghatásosabb mondat ('Aki köztetek bűntelen...') szinte mértani pontossággal a történet közepén foglal helyet, a vádlott megszegyenülésének ki nem mondott, de annál hatásosabb ábrázolása, a finom gúnyval kevert humor ('kezdve az öregeken'; 'hová lettek?') – mind megannyi jele annak, hogy egy páratlan esemény páratlanul művészi leírásával van dolgunk.”

Az epizód körülményeit Lukácsra emlékeztető szavak (21,37) körvonalazzák: „Nappal a templomban tanított, éjszaka pedig kiment az Olajfák hegyére, és ott töltötte az időt. Kora reggel az egész nép a templomba tódult, hogy hallgassa” (vö. Jn 8,2). E kora reggeli sokadalomban jelennek meg az „írástudók és farizeusok”, s egy házasságtörően ért asszonyt visznek Jézus elé. „Odaállították középre.” A bűnös asszony a bűntelen Jézussal találkozik. A vádlókat azonban mindeközben nem az asszony vétke vagy szégyene érdekli, hanem mint a törvény őreit az izgatja: vajon Jézus jóvá hagyja-e a bűnös elítélését, elvégre „Mózes azt parancsolta a törvényben, hogy az ilyet meg kell kövezni”.

Középen Jézus és az asszony – a vádaskodók gyűréjében. Minél inkább zárul az utóbbiak köre, annál világosabbá vélik szándékuk. Miként fog szólni az, akiről köztudomású, hogy irgalmas a bűnösök iránt, hiszen közszájon forog róla a gúnyolódó megjegyzés: „a bűnösök barátja” (Lk 7,34). És ezekben a pillanatokban, aki igényt tart Isten akaratának kinyilatkoztatására, félreérthetetlen ellentmondásba kerülhet a törvénnyel, amely könyörtelenül megkívánja: „Irtsd ki, ami gonosz, körödből!” (MTörv 13,6). A választ sürgető hangoskodásban Jézus lehajol és ujjával írni kezd a földön. A zaj elől visszavonul a csöndbe, a hallgatásba, amely nem ismeri az ítélezést, ugyanakkor elkülönít a kelletlen környezettől.

Minthogy tovább faggatják, főlegyenesedik és megszólal. De nem foglal állást sem a törvény mellett, sem a törvény ellen. Mászt tesz: a nekiszegezett kérdést („Hát te mit mondasz?”) kibontja a törvény szövevényéből, s az Isten és ember közvetlen kapcsolatának közegébe emeli. Szemvillanásnyi időre a körülötte állók fontosabbá válnak számára, mint az asszony. Olyasféleképpen, mint amikor Pilatus előtt áll: a helyett, hogy saját soráért aggódna, figyelmesen megkérdezi a helytartót: „Magadtól mondod ezt...?” (Jn 18,34).

Kiderül, valójában nem a vádlók a kérdezők és Jézus a megkérdezett, hanem ellenkezőleg. Jézus az, aki kérdez: „Aki bűn nélkül van közületek...” azaz: mit teszel te, ha egyszer őszintén szembe nézel önmagaddal, ha egyszer szembesülsz saját lelkiismeretteddel? Az „első kő” kézenfekvő képe voltaképpen ugyanazt mondja, mint más helyütt néhány tömör mondása, mint például: „Ne mondjatok ítéletet senki fölött, s akkor fölöttetek sem ítélnének. Ne ítéljetek el senkit, s akkor benneteket sem ítélnék el. Bocsássatok meg, és nektek is megbocsátanak. Adjatok, és akkor ti is kaptok. Jó, tömört mértékkel mérnek öletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mértek, olyanal mérnek majd nektek is” (Lk 6,37-38).

Miután szólt, Jézus ismét visszavonul vitapartneri közül. Ezzel a szinte észrevétlen tapintattal megteremti számukra azt az esélyt, hogy ki-ki maga döntsön a feltett kérdésben. A beszűkült kör kitágul: „Azok egymás után eltávoztak”. De a „közép” megmarad: Jézus és az asszony. „Ketten maradtak: az irgalomra szoruló és az irgalom” – mondja Szent Ágoston. A vádaskodó szó elcsitul, és megszólal a szabadító ige: „Asszony, hova lettek? Senki sem ítél el?” „Senki, Uram.” Erre Jézus azt mondja: „Én sem ítélek el”.

Jézus nem szégyeníti meg az asszonyt, de bűnét nem nyilvánítja erénynek. Nem tart erkölcsi prédikációt, de cselekedetét nem hagyja jóvá. Mindennél mérhetőenül többet tesz. Nem csupán életét adja vissza, hanem ami ennél is nagyobb csoda: önmaga által Istennel békélteti meg. A szabadulásnak, az „exodusnak” akkora lehetőségével ajándékozza meg, amelyben a „Menj, de többé ne vétkezzél!” nem imperativus, hanem parainézis, nem parancs, hanem szerető biztatás, olyan „misericordia”, irgalom, amelyben magára talál a „misera”, az irgalomra szoruló, olyan könyörület, amely egyedül képes orvosolni az ember – mindannyiunk – nyomorúságát.

Sulyok Elemér
bencés szerzetes, biblikus

Közös élményeink

KAVICSOK* KIRÁNDULÁSA

Egy fagyos téli hajnalon, maroknyi Béke téri csapat nekilátott készülni egy keménynek ígérkező túrára. E nyolc mindenre kész ember találkozott a Déli pályaudvaron, hogy végre komolyan nekivágjanak a túrának. A vonat Szárra vitt minket, ahonnan a cél Szárliget volt, jó nagy kerülővel.

A nagy hidegnek köszönhetően minden belvíz befagyott, és már az első pcsolyánál mindenki csúszkált, esett, egyesek még breakeltek is. Az utak szintén jegesre voltak fagyva, ezért kevesen voltak, akik nem estek el, de ha volt is ilyen, nem hagytuk, hogy kilógjon a sorból. Mindenkit annyira lekötött a csúszkálás, hogy a túra-

vezető csak arra tudott koncentrálni, hogy senkinek semmi baja ne legyen, és ennek köszönhetően nagyon eltévedtünk. Kisebb forgalmi dugók, és többszöri megbeszélések után megtudtuk, hogy a céltól egy negyed órára járunk, pedig még az egész nap előttünk állt.

Szavaztunk, és eldöntöttük, hogy megnézünk egy szakadékot, ahova egy Barkas vitt el bennünket, ezzel több órai gyalogolást megspórolva. Mivel az út nagyon egyhangúan csúszós volt, egy kis kalandvágy következtében letértünk egy ösvényre, de ekkor már esett a hó is, és pillanatok alatt az egész, eddig jeges, és szürke világ vastag fehér bundát öltött, ami kiváltotta belőlünk egy hóemberépítést, aminek az alapja egyik társunk volt, és sok-sok fürdetést is. Nem sokkal ezután ránk tört a Legyek ura hangulat, és a csoport kétfelé szakadt, a "forduljunk vissza", és a "ne, inkább menjünk tovább" felekre. Egy rókalyuk alapos megvizsgálása után találtunk egy utat, ami biztos pont volt, a térdig érő hóban, ahol az eget is alig láttunk, a fák és a bozótok miatt. De ismét csak két csoportot különíthettünk el, a "jó, menjünk az úton"-t, és az "én akkor is visszamegyek"-et. Ekkor történt a legnagyobb baj, egyik társunkat e szakadás következtében elveszítettük, és már csak 7-en mentünk tovább.

A hó sokáig nem állt el, és az utak nagyon csúsztak, így volt szerencsénk egy 15 méteres csúszdát csinálni. Megérkeztünk oda, ahol a Barkas kitett minket, de eltévedett társunkat nem leltük sehol, így egy kedves helyi bácsi sietett segítségünkre, először egy hókotró traktorral, majd később, egy vidéki kis fék nélküli cabrióval, elvitt minket a Szárligeti állomásra. Itt a fagyás küszöbét súrolva aggódtunk a barátunkért, de mivel ez nem melegített fel bennünket nekiláttunk egyet néptáncolni, ami kissé ellazította keményre fagyott végtagjainkat. Mikor a fekete, hideg éjszakában nekiláttunk keresni az eltévedt felebarátunkat, hogy lesz ami lesz, kaptunk egy hívást, melyből kiderült, hogy a keresett személy otthon melegszik, és köszöni, jól van. Ekkor mérgünkben csináltunk pár fényképet, amiben közöltük érzéseinket iránta, majd mindenki békességben, megbocsátással a szívében hazatért.

Lumbricus

**Kavicsok: Béke téri fiatalok kis közössége*

SZILVESZTER

Hagyományteremtő jelleggel Laci atya megpróbálta elérni, hogy a Béke tér fiataljai az évfordulót ne egy füstös szórakozóhelyen, vagy a hideg utcai forgatagban töltsék, hanem a plébánia falain belül. Lehet, hogy egy mai fiatal számára ez igen borzasztóan hangzik, de a mi fiataljaink nagy lelkesedéssel jelentek meg.

Több mint húszan voltunk, és Laci atya hihetetlen szervezőkészségének köszönhetően 15-28 éves korig egyaránt jól éreztük magunkat. Hihetetlen jókedv töltötte be a plébánia falait megtörve a templom ilyenkor szokásos mélységes csendjét és magányát. A mérhetetlen jókedvet csak rövid időre szakítottuk meg, és átmentünk a templomba, hogy részt vegyünk egy szilveszter éjféli misén. Nekem az első ilyen mise volt életemben, de remélem a többieknek is hasonló nagy élményt jelentett. Bár nagyszüleim sosem meséltek ilyenről, de a sorozatos petárdarobbanások miatt úgy éreztem, valami ilyesmi lehetett, amikor a háborúk idején az emberek óvóhelyeken vettek részt miséken, kinn pedig ropogott a géppuskatűz.

Az újév első perceit aztán megint átadtuk a szórakozásnak, és már nem szervezett módon, hanem csak úgy teljesen szabadon játszottunk, ki meddig bírta. miután segítettünk rendet rakni Laci atyának, mindenki hazament, hogy pihenjen egy keveset.

Azt hiszem régen vettünk részt ilyen tartalmas és élvezetes szilveszteri bulin. Köszönjük, hogy itt lehettünk.

Ati

BARLANGTÚRA

Az első 2006-os kirándulásunk egy barlangtúra volt. Csak korlátozott számban vehettünk részt, mivel a hivatásos túravezetők 20 fős csoportokat vezetnek végig a (legjobb tudomásunk szerint) Mátyás-hegyi barlangban. Mivel kisebb szervezési problémák adódtak - persze nem kell nagy dolgokra gondolni, csak kis szokásos aprócska zökkenők - így volt időnk a ránk váró tátongó sötét lyukak meghódítása előtt egy kis hócsatára. Ebből persze senki sem maradhatott ki, bármennyire is igyekeztek egyesek elkerülni ezt.

Amikor a többi csoport elkezdett készülődni, és a hátizsákokból kezeslábast, meg gumicsizmát vett elő, mi csak néztünk furán, és pislogtunk egymásra. Aztán elindultunk, mi az utcai ruhánkban, a többi csoport pedig a „speciális védőfelszerelésben”. A barlang azt hiszem mindannyiunk számára nagy kihívásokat tartogatott. Apró kis réseken kellett átbújnunk, hason kúsztunk agyagos pocsolyákban, kiengeszteltük a barlang szellemét, akinek megzavartuk birodalmát.

A végén, amikor újra kiértünk a fényre, megvilágosodott előttünk, hogy a többi csoport miért is vette át a ruháját. Míg a többiek visszavették a tiszta ruhájukat, mi hazavittünk a barlangból néhány dekányi agyagot a ruhánkra és bőrünkre tapadva. Így legalább volt helyünk a villamoson, bár voltak, akik ezt zokon vették, és ki akartak minket zárni a közlekedésből, de mégis hazaérkeztünk, egy újabb feledhetetlen élménnyel gazdagodva.

Ati

FARSANG

2006-ban is jelmezbe bújt a Béke tér. A plébániai farsangi bál a kicsik bulijával kezdődött. Az ötletes jelmezeket, a boszikat, tündéreket, állatkákat a zsűri értékelte a jelmezversenyen. Mint mindig, nehéz dolguk volt, de végül úgy döntöttek, hogy az első helyezés a Hótündért, a második Robin Hoodot, a harmadik a Szerzetest, a különdíj pedig Piroskát illeti meg.

Ezt követően egy tánctanár tanított különböző lépéseket, hogy aztán közösen ugrabugráljunk a jól ismert tekerős dallamaira. Az események sorát egy vidám vetélkedő és az elmaradhatatlan tombola zárta. Hat körül elkezdtek hazaszállingózni a gyerekek, és helyüket átvette a nagyobb korosztály.

Az ő programjuk egy fergeteges, Laci atya-féle csapatjátékkal indult és csúcspontja egy süteményevő verseny volt. A finomságot Maci - nem kegyelmezve a résztvevőknek - borotvahabbal fedte be és ebből kellett megenni kéz nélkül a sütit. Szerencsére senkinek semmi baja nem lett, sőt nem is lehetett volna, hiszen az ár-

tatlan tréfát megelőzően Laci atya háromszor is megkóstolta az ál-tejszínhabot. (Bár azt nem tudjuk, hogy olyan mennyiségben-e, mint Csabi, BZ és Gabika, vagy csak borotválkozásnál volt ügyetlen...?)

A fergeteges hangulatot karaoke partival fokoztuk, ami persze úgy indult, hogy néma mikrofonba kell énekelni, ráadásul együtt zengve a nótákat, de mint utólag kiderült, minden dalról felvétel készült.

Az idei farsangért tehát elsősorban Laci atyának, Vicának, a többi szervezőnek és persze magunknak tartozunk hálával, akik olyan szép létszámban jelentünk meg, hogy úgy néz ki, jövőre már kinőjük a plébániát. De ez még maradjon a jövő titka...

Józsa Móni

Mese (nem csak felnőtteknek)

LÁZÁR ERVIN: A CSODAPATIKA

-Mit nem képzels?! – ordított első vevőjére torkaszakadtából Rimapénteki Rimai Péntekh vadonatúj patikájában, amit éppen az imént nyitott meg Rimapéntek főterén.

-Hogyhogy mit képzels?! – emelte fel a hangját az első vevő. – Talán nem az van kiírva a maga boltjára, hogy patika?!

-De az – mondta Rimapénteki Rimai Péntekh.

-Akkor meg mit ordítózik, ha aszpirint kérek? Hol kérjem, ha nem a patikában?

Az is ki van írva, hogy ki a cégtulajdonos – mondta fölényesen Rimapénteki Rimai Péntekh.

Mit érdekel engem a cégtulajdonos – háborgott az első vevő -, nekem aszpirin kell, és kész.

-Csak nem képzels, hogy egy Rimapénteki Rimai Péntekh vacak aszpirineket, fejfájás elleni porokat, lázcsillapítókat, lábizzadásgátlókat és popsikenőcsöket árul?!

-Mi a szösz árulna mást egy patikában? – mérgelődött az első vevő.

-Embernek fia – mondta kissé lecsillapodva Rimapénteki Rimai Péntekh-, ez nem a test, ez a lélek patikája.

Az első vevő szemében érdeklődés csillant.

-Lelki bajok ellen?

-Igen – mondta Rimapénteki Rimai Péntekh.

Most már teljesen elpárolgott a mérge, szinte kedvesen nézett az első vevőre. Ami az ő esetében elég nagy szó.

-Tisztelt barátom – folytatta kissé ünnepélyesen -, mivel ön az első vevőm, bármit vásárol, ingyen kapja. Válasszon!

-Hogy őszinte legyek – toporgott izgatottan az első vevő -, nem pontosan értem, hogy mire lehet gyógyszert kapni az ön patikájában... bár reménykedem... de reményeim ki sem merem mondani.

-Mondja csak bátran – biztatta Rimapénteki Rimai Péntekh.

-Netalántán irigység, gőg, nagyképűség, gyávaság, káröröm, rosszindulat...

Rimapénteki Rimai Péntekh átszellemült arccal bólogatott és folytatta:

-Meg kicsinyesség, kapzsiság, nagyravágyás, álszerénység, alamuszóság, lustaság, torkosság, tohonyaság, lelki restség, pénzsóvárság és mindenféle gonoszság, eltévelyedés és átok ellen vannak írjaim, balzsamjaim, cseppjeim és pasztilláim.

-Ez nagyszerű! Uram bocsásson meg, hogy az imént emeltebb hangot merészelt megengedni magamnak. Akkor még nem tudhattam, hogy Ön egy zseni, az emberiség megmentője. Egyúttal az én megmentőm is. Házsártosság ellen is van gyógyszere?

Van – mondta gyanakodva Rimapénteki Rimai Péntekh.
Az első vevő tapsikolt és ugrándozott örömeiben.

-Tetszik tudni, van egy házsártos, irigy, lusta és nagyképű feleségem, egy kicsinyes, kapzsi napam, egy torkos, tohonya, pénzsóvár ipam, egy alamuszi ángyinkám, egy kárörvendő bácsikám, mindenkinek kérek, ami jár, ír, balzsam, pasztilla egyre megy, csak használjon.

Rimapénteki Rimai Péntekh vakarta a feje búbját.

-Van egy bökkenő – mondta.

-Engem már semmi meg nem akadályoz, hogy megmentsem a feleségemet, ipamat, napamat, ángyinkámat, bácsikámat. Mindenre hajlandó vagyok a gyógyszerekért. Halljam azt a bökkenőt!

-Annyicska csak - mondta Rimapénteki Rimai Péntekh-, hogy a gyógyszert mindenkinek magának kell kérnie a bajára, különben nem használ.

-Úgy érti...-tátotta el a száját az első vevő.

-Úgy – bólintott a mondat végét meg sem várva Rimapénteki Rimai Péntekh.

-Hát azt várhatja – mondta elkeseredetten az első vevő.

-Mit?

-Hogy, mondjuk a feleségem idejőjön és gyógyírt kérjen irigység, lustaság, házsárt és nagykép ellen a saját maga számára.

-Már miért ne történhetne meg?

-Mert azt hiszi saját magáról, hogy jóindulatú, szerény, szorgalmas. Éppen hogy rólam állítja, hogy irigy, lusta, veszekedős és nagyképű vagyok.

-Szívesen állok rendelkezésére – készségeskedett Rimapénteki Rimai Péntekh -, kérjen csak akármelyik ellen, egy szempillantás alatt meggyógyul.

-Csak nem képzeli, hogy igaz?! Még hogy én irigy?! Még hogy én lusta?! Még hogy én nagyképű?! Nevetséges!

-De veszekedősnek csak veszekedős. Velem is mindjárt veszekedni kezdett, ahogy belépett.

-Én?! Ember, maga veszekedett! Legjobb lenne, ha beszédne valamit veszekedősség ellen a híres gyógyszereiből. Tablettát, írt, vagy balzsamot.

-Maga nagyképű fajankó! – ordította el magát Rimapénteki Rimai Péntekh. – Takarodjon innét, mert úgy kivágom, mint a sicc!

Az első vevő sem volt rest, visszaordított. Egy darabig válogatott sértéseket ordítgat egymásnak, aztán a vevő elunta, nagy dérrel-dúrral becsapta maga után a patikaajtót. Durr!

Hátha mégis igaza van – gondolta Rimapénteki Rimai Péntekh -, és be kellene vennem egy hirtelen harag elleni tablettát. Ugyan – legyintett azonnal -, nem hirtelen harag ez, egyszerűen csak igazságosság. Igazságos vagyok, ennyi az egész. Abból meg kár volna kigyógyulni.

Nem is vett be semmilyen tablettát. Leült, várta a vevőket. Jöttek is, de mind másnak akartak venni a balzsamokból, írokból, tablettákból. Saját magának egyik sem. Minek, hiszen nekik aztán semmi hibájuk sincs!

Lassan – lassan el is maradoztak a vevők. Nem akadt senki Rimapénteken, aki elismerte volna magáról, hogy nagyképű, rosszindulatú, irigy, kétszínű, kicsinyes, kapzsi, nagyravágyó, álszerény, alamuszi, torkos, tohonya, pénzsóvár, lelki rest.

Nem tudom, ha te Rimapénteken laksz, elmentél volna-e Rimapénteki Rimai Péntek patikájába valamilyen gyógyszerért? Igen? Nem?

Mert így bizony fölkapott az álla szegény csodapatikusnak. Írjai megpenészedtek, balzsamjai megpimpósodtak, tablettái szétporladtak, ő maga meg bűvában – bánatában elbujdosott, ma sem tudja senki, hol lakik, mit csinál.

Megjelent: Lázár Ervin: Bab Berci kalandjai c. művében, Móra Könyvkiadó, 1989.

Vers

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ: BOLDOG, SZOMORÚ DAL

Van már kenyérem, borom is van,
van gyermekem és feleségem.
Szívem minek is szomorítsam?
Van mindig elég eleségem.
Van kertem, a kertre rogyó fák
suttogva hajolnak utamra,
és benn a dió, mogyoró, mák
terhétől öregbül a kamra.
Van egyszerü, jó takaróm is,
telefonom, úti bőröndöm,
van jó-szívű jót-akaróm is,
s nem kell kegyekért könyörögnöm.
Nem többet az egykori köd-kép,
részegje a ködnek, a könnynek,
ha néha magam köszönök még,
már sokszor előre köszönnek.
Van villanyom, izzik a villany,
tárcám van igaz színezüsből,
tollam, ceruzám vigan illan,
szájamban öreg pipa füstöl.

Fürdő van, üdíteni testem,
langy téa beteg idegemnek,
ha járok a bús Budapesten,
nem tudnak egész idegennek.
Mit eldalolok, az a bánat
könnyekbe borít nem egy orcát,
és énekes ifjú fiának
vall engem a vén Magyarország.
De néha megállok az éjen,
gyötrődve, halálba hanyatlón,
úgy ásom a kincset a mélyen,
a kincset, a régít, a padlón,
mint lázbeteg, aki föleszmél,
álmát hüvelyezve, zavartan,
kezem kotorászva keresgél,
hogy jaj, valaha mit akartam.
Mert nincs meg a kincs, mire vágytam,
a kincs, amiért porig égtem.
Itthon vagyok itt e világban,
s már nem vagyok otthon az égben.

Apróhirdetés

LAKÁS KIADÓ

Egy 68 m²-es, 3 szobás, felújított lakás kiadó a Szegedi úton.
Érd.: 20/331-9588

ÁLLÁSKERESÉS

Fiatal diplomás templombajáró lány felsőfokú német tudással munkát keres külke-
reskedelmi, közgazdasági érettségivel és számítógép-kezelői vizsgával.
Érd.: 30/55 44 961

BÉKE TÉRI PROGRAMOK

2006

Március 11. szombat

LELKINAP A BÉKE TÉREN

9⁰⁰-19⁰⁰ : Dicsőítés, előadások, Szentségimádás, közbenjárás, fórum, mise
Tanítások : Varró István (Bűnbánat és megtérés; Kiengesztelődés),
Katona István atya (Szentlélek)

Március 15. szerda

KERESZTÚT

Egyéb tudnivalók (találkozó, helyszín) a szentmisék végén a hirdetésekben.

Március 30-tól

ELŐADÁSSOROZAT A GYERMEKÁLDÁSÉRT ÉS GYERMEKET VÁRÓ CSALÁDOKÉRT

Minden hónap utolsó csütörtökén 18 órai kezdettel, a témához kötődő szakember vezetésével.

Az előadások témái:

- A szülés és születés
- A segítők szerepe a várandós anya lelki és testi támogatásában
- A várandós kispapák, papás szülés
- Nem várt események – sirató szoba az el nem sírt könnyekért (vetelés, gyermekhalál, abortusz, meddőség, örökbefogadás)
- Szoptatás – a korai kötődés
- A gyermekágy, az érintés ereje, babamasszázs
- Az újszülött, a kisgyermek a gyermekorvos szemével
- Hálaadás a megfogant és megszületett gyermekekért

További pontos információk kaphatók Török László atyától itt a plébánián.

Április 6-7-8.

TRIDUUM

A 18 órai szentmiséken. Előadó: Jelenits István piarista szerzetes, biblikus, Széchenyi-díjas tanár

VÁRUNK TÉGED IS!!!

Várjuk észrevételeiket és javaslataikat:

tel.: 3-408-408 (Szolnoki Vica), 06-20-331-9588 (Hajósi Áron)

web: www.szentlaszlo.tk (folyamatosan új képekkel, hírekkel) **!!!ÚJ CÍM!!!**

e-mail: hajosi@kozut.hu

levelezőlista: beketer-feliratkozas@primlista.hu